

Overpeinzing

Hier ligt het diertje nu op m'n prepareertafel, de borst ontveld, de hals geheel opengescheurd, als slachtoffer der menselijke techniek.

Het mooie verenkleed met de overlangse strepen op de rug en de gemarmerde borst en flanken, nat en verformfaaid. 't Mooie donkere oog gebroken. De lange snavel wat geopend, daaruit de puntige tong. Goed kan ik nu het gegroefd en geribbeld eindpunt van de sned zien.

Waar kwam jij vandaan? Hoog boven uit Noorwegen of uit de Finse toendra's? Het zal voor mij een raadsel blijven.

Welke gevaren wist jij te ontkomen? Misschien vele geweerlopen - want de jagers zien jouw soort graag op hun tableau — vuurtorens met hun magisch licht en wat er nog meer voor hindernissen op jouw tocht lagen.

Maar in deze nacht kwam de dood over jou. Het was mistig en er viel een fijne motregen. Je had waarschijnlijk de dag voedselzoekend en slapend doorgebracht tussen de voedselrijke plasjes in de pas gemaaide rietkraag. Jij en vele van je soortgenoten. Bij onraad laag weggedrukt en zo viel je helemaal niet op tussen de schakering van herfstkleuren, die dit rietstoppelveld te zien gaf. De vier overlangse rugstrepen pasten hier precies in. Je boorde af en toe je gevoelige snavel in de modderbrij en vond er de kost voor het doorslikken. Tegen de tijd dat de schemering viel, ging je toilet maken. Veertje voor veertje werd onder handen genomen en weer in orde gebracht voor de verdere tocht. Waarheen? Zuid-Frankrijk?

Het staartje van je heb ik nog even goed bekeken, want daarmee heeft je soort de mens voor 't lapje gehouden. Het aardige, blatende geitje was nergens te zien. Wél een van je soortgenoten, hoog in de lucht, grote kringen beschrijvend.

En nu dood, zo plotseling, zonder dat je iets merkte of zag van het naderende gevaar. Het koppel, waarin jij meevloog, lag laag bij de grond en toen opeens die verwarring bij de voorste. Jij vloog misschien opzij, omhoog, maar met één van de dodelijke draden kwam jij in aanraking, de botsing was zo hevig dat dit je einde was. Je viel in de sloot die onder de hoogspanningsleiding ligt. Een visser vond je en bracht je bij mij.

Jij, een van de vele die jaarlijks als slachtoffer vallen van de moordende draden, die onze polders ontsieren.

Nu lig je op m'n tafel in de werkplaats en ik zal trachten je weer iets van het leven terug te geven, al is dit dan alleen maar in uiterlijke vorm. Een donker glanzend oog zal zo vreemd in je kopje staan.

Maar je leven was niet te vergeefs; misschien gaat de mens nu inzien, dat men niet te ver mag gaan met die technische wonderen. En hopenlijk zul je dienen, om de jeugd liefde voor al je levende soortgenoten bij te brengen, in het te schep-
pen Zaan's Natuurhistorisch museum. Jij kleine watersnip.

D. Landsman.